

Het was al vrij laat op de middag, toen het geluid van loeiende sirenes de stilte van de straat aan flarden scheurde. Flikkerlichten van patrouillewagens en ambulance lichtten fel op in de prikkelende lucht die onmiskenbaar de kiemen van een nakende duisternis in zich droeg. Amper enkele minuten geleden had het tanend daglicht zich weifelend gespreid over de huizenrij en het pal tegenoverliggende pleintje, waar bomen aarzelend hun schaduwen wierpen op het onderliggende gras. Alsof de dag eerder angst had om zich te sluiten. De voorbije uren leek het erop of er een lichte doch aperte dreiging over de buurt waarde. Hoe dan ook, het vredige tafereel van daarnet was plots danig verstoord, in zowat alle omliggende huizen werden bezigheden zichtbaar abrupt onderbroken. Deuren openden zich en buurtbewoners spoedden zich naar buiten, recht de straat op. Opgeschrikt uit hun spelletjes, hielden kinderen de adem in, renden naar het raam en staarden met grote ogen naar het ongewone schouwspel, om vervolgens in vliegende vaart de trappen af te donderen en zich onder de menigte te mengen.

‘Binnen blijven!’ riep ik hen als immer bezorgde moeder na, maar boven het gerinkel van de telefoon uit had mijn stem eerder zwak geklonken. Toen ik haastig opnam terwijl ik beduusd op mijn bureaustoel onderuit zakte en lijdzaam toekeek hoe mijn kroost zich in die chaos wurmde, hoorde ik tot mijn opluchting een welbekende stem.

‘Of ik het ook gezien had?’ vroeg mijn buurvrouw aan de andere kant van de lijn, totaal overbodig.

‘Natuurlijk meid, wat dacht je? Het gebeurt hier allemaal pal onder mijn neus!’

Ik bracht het er moeizaam en met opzwellende krop in de keel uit.

Net of ik er op die manier nog naast kon kijken, beneden aan de voortuin had er zich in luttele minuten al een hele schare nieuwsgierigen gevormd. Manja was duidelijk ook van streek, wou weten wat er gaande was.

‘Wat mag er bij god wel gebeurd zijn?’ jammerde ze, terwijl ze toch net als ik toeschouwer was, alleen van op iets grotere afstand. Manja woonde in het woonblok rechtover het onze. Wij vrouwen voelden ineens intens hoe noodlottig de realiteit had toegeslagen in onze anders zo rustige biotoop. In dit onzalige moment konden onze bange voorgevoelens wel eens bewaarheid worden. Terwijl de hulpdiensten,

voor wie zulke situaties zichtbaar courant waren, met ernst en koelbloedigheid door het publiek laveerden, liet ik mijn blik over de menigte dwalen en luisterde gelijktijdig naar het gemjammer van Manja. Ze was geschokt, net als ik. De hele buurt leek in shock, op luttele seconden had de landelijke vredigheid die er normaliter heerste, plaats gemaakt voor stress en paniek.

‘Zeg dat het niet waar is hé’, kreunde Manja pijnlijk in mijn oor, intussen de toestand vanuit haar huis zo goed als mogelijk volgend.

In de laatste minuten hadden omstaanders een soort menselijke barrière opgeworpen, zodat Manja enkel nog kon gissen wat er werkelijk gaande was, haar blikveld afgesloten voor wat volgen zou. Voor mij was het zo nodig nog schokkender, het hele gedoe speelde zich beneden, bijna letterlijk aan mijn voeten af. Mijn rasperige keel zat potdicht en mijn hoofd wist niet welke kant mijn aandacht uit te sturen. Het feit dat de overkokende soep tergend langzaam met monotoon getik over het fornuis sijpelde, leek eerder een storend detail, uiteraard was ik het gas vergeten uitdraaien vooraleer de telefoon op te nemen. Erger was het feit dat ik me realiseerde dat mijn kinderen in amper een paar minuten tijd abrupt een stuk verder de volwassenheid ingeschopt werden. Ik zocht nodeloos naar woorden die er niet meer toe deden. Voor hun jonge ogen ontvouwde zich een drama dat ze zich de rest van hun leven zouden herinneren, terwijl een blik in de boven mijn bureau hangende spiegel mijn lijkbleke ik weerspiegelde. Bovendien was ik nog steeds met een paniekerige, hoorbaar aangeslagen Manja in gesprek. Die hele heisa errond maakte dat de realiteit mij eerder een nare droom leek, een nachtmerrie zonder meer. Eentje van het gehalte uit een of ander goedkoop stationsromannetje, of een dramatische scène uit een alledaagse soap die dit soort taferelen regelmatig inlaste met het oog op de kijkcijfers.

Toen even later de draagbaar met daarop een afgetekend menselijk figuur onder een wit laken effectief naar buiten gedragen werd, draaide mijn maag zich om, mijn lijf kromp ineen en het duizelde mij. Eindelijk slaagde ik erin om met willoos geworden hand de hoorn op de haak van mijn beige telefoontje te leggen, zodat ik met strompelige benen naar het gelijkvloers afdaalde. Net toen ik op het punt stond de voordeur te openen, vloog deze met een klap open. Voor mij stonden mijn kinderen met vuurrode gezichten onsamenhangende woorden te tieren, daarbij elkaar steeds in de rede vallend. Ik hoefde al die uitleg niet meer, ik wist.

Verdriet welde in mij op, al had ik het gevoel efficiënt naar beneden gedrukt vanuit praktische overwegingen. Elsbeth en Boris hadden mij nodig, dat was het enige wat telde. Voor die stakker van daarnaast kon ik toch niets meer doen.

Tegen het moment dat de laatste wagens wegscheurden, zaten mijn bengels al redelijk gekalmeerd hun soep op te lepelen, terwijl ik de rommel van het fornuis boende.

Daarna was het ineens onwezenlijk stil in ons huis. De duisternis was plots als een loden deken over de lamgeslagen wijk gevallen, terwijl het verzegelde huis van de burens net zijn litteken aan de buitenwereld gepresenteerd had.

‘Ze heeft het dan toch gedaan’, mompelde ik vermoeid, waarna meteen een hoop volslagen onterechte schuldgevoelens de kop opstaken. Opdringerige vragen cirkelden in mijn hoofd, vragen die voor mij nieuw leken, maar die tegelijk cliché waren.

‘Had ik dit nu echt niet kunnen voorkomen?’ vroeg ik me verbouwereerd af.

Met een schok dacht ik terug aan afgelopen dagen, toen een penetrante geur in ons huis was komen hangen. Het begon op vrijdagavond, een vage abnormale geur die een zweem benzine door de garage waaierde, maar door de verluchting in de garagepoort, telkens quasi onmiddellijk weer verdween. Ongerust als ik was, had ik Dries er over aangesproken. ‘Ruik jij dat nu niet?’ Ik had het met enige aandrang gevraagd. Dries probeerde zoals steeds zijn gevoelens van onzekerheid voor mij te verbergen. Uiteraard hoefde hij zelfs niet te antwoorden, hij rook de penetrante reuk immers ook. Al gaf hij dat niet toe, ik merkte het aan de lichte verandering in zijn mimiek. Hij oordeelde dat die nare geuren die af en toe de kop opstaken, van buiten moesten komen.

‘In de randstad kan men het bezwaarlijk abnormaal noemen als er op het spitsuur benzinegeuren waarneembaar zijn die er overdag niet zijn.’

Ik knikte werktuiglijk, totaal niet overtuigd.

Om mij een plezier te doen, ging mijn net thuisgekomen echtgenoot toch maar de garage inspecteren. Toen hij niets kon vinden dat er enigszins verdacht uitzag, had hij het hele huis meteen ook uitgekamd. Hij had niets gevonden, liet hij bedaard weten. Alles leek in orde, ik hoefde mij geen zorgen te maken, zo verzekerde hij me meer dan eens. De aarzeling

in mijn ogen bleef overduidelijk. ‘Ja, beslist, het moest van buiten komen en het zou letterlijk wel overwaaien.’

Ik geloofde het maar half, niet omdat ik hem niet vertrouwde, wel omdat mijn buikgevoel iets anders zei. Hij ving mijn ongeruste blik op.

‘Je zal zien, morgen is het weg’, suste hij.

Maar toen we ’s anderendaags opstonden was het niét weg en de dag daarna ook niet, al hadden we er geen logische verklaring voor. Net voor Dries die maandagochtend wegfietste naar kantoor, had hij mij op het hart gedrukt om niet al te ongerust te zijn. Eén kort telefoontje van mij volstond om mijn man in een mum van tijd bij mij terug te brengen. Hij zou in elk geval bij thuiskomst navraag doen in de buurt of er nog mensen waren die last hadden van zwemen benzine die bij tijd en wijle uit het niets opdoken.

Dat was nu allemaal niet meer nodig. Het mysterie was opgelost, tegelijk met het tumult dat een uur geleden was losgebarsten, daar in de voortuin van de burens. Zelfs het groen van de bomen leek verbleekt en de wereld bleek eens te meer geen veilige plek. In ijtempo was de wereld asgrauw geworden.

De politie had die avond nog aangebeld om mij gerust te stellen en uit te leggen dat er ‘geen gevaar voor ontploffing meer was, de geur zou snel wegtrekken.’

Mijn oren registreerden nutteloze woorden, terwijl ik met trillende hand de deurknop vasthield bij wijze van steun: ‘Het was slechts een kwestie van tijd eer de stankgolven voorgoed zouden verdwijnen.’

Net alsof dat nu nog enig belang had, dacht ik wrang. Eens te meer kreeg ik een wee gevoel in mijn maag, toen ik dacht dat we het hele voorbije weekend wel degelijk gevaar hadden gelopen. We mochten van geluk spreken dat de boel niet in de fik was gevlogen en dat het niet was overgeslagen op ons huis. Ik mocht niet denken aan wat had kunnen gebeuren.

Ons gezin kon volgens de agent op beide oren slapen, we hadden tenminste de zekerheid dat er niets mankeerde bij ons. Aan het huis van de burens had ook niets gehaperd, dacht ik bitter. Het had enkel een lijk in zijn ingewanden verborgen gehouden en het na drie dagen bij valavond uitgebraakt. Al repten de hulpdiensten daarover met geen woord. Wat zou het, de hele buurt wist immers dat Birgit in opperste wanhoop haar macaber plan had uitgevoerd. Ze had haar daad minutieus

voorbereid, daarmee niet enkel haar eigen leven, maar ook dat van de hele buurt in gevaar brengend. Het nieuws had zich als een lopend vuurtje verspreid, ook dat als bij wonder enkel Birgit zelf er het leven bij ingeschoten had.

De dagen erna wist ik me met mijzelf geen blijf, ik was er zelfs niet eens meer zeker van of het enkel en alleen de wanhoopsdaad van Birgit was die mij zo paniekerig maakte, want uit de diepste diepten van mijn ziel kolkte verdriet in eindeloze golven. Ik kreeg het op het eerste gezicht absurde, beklemmende gevoel dat de zelfdoding van Birgit ook voor mijn leven determinerend kon zijn. Weldra, dacht ik met kloppend hart, zou mijn eigen bestaan mogelijks grondig dooreengeschied worden en op zijn grondvesten daveren. Nu zou nooit nog iets worden zoals het altijd was geweest. Ook al begreep ik geen snars van mijn eigen irreële redeneringen, ik dacht waarlijk in radeloosheid dat de toekomst mijn op het eerste gezicht ongerijmde gedachten wel eens zou kunnen bevestigen, ik bevond mij op een soort tweespalt.

Het was dinsdagochtend, de kinderen waren de deur uit en het was wezenloos stil. Iets wat ik anders heel erg apprecieerde, nu deed diezelfde stilte me pijn aan de oren. Ik zuchtte, zette de radio aan, een soort wanhoopspoging om klodders verdriet van mij af te schudden, zoals een dier zijn natte pels schudt. Ik had een nogal hardhandig rukje gegeven aan de volumeknop en het te laat gemerkt. Ik keek beduusd naar een zonnestraal die vrijpostig door de bladeren van mijn kamerplanten dwarrelde en die totaal haaks stond op mijn donderwolkenstemming. Het lied waar Birgit ooit zo van hield, schalde in volle heftigheid door mijn keuken. Terwijl de ondefinieerbare stank van de dood nog steeds het huis doorwasemde, walste de Lambada daar met luchtige nonchalance dwars doorheen.

2

Ondanks het miezige weer, reden heel wat auto's af en aan in de duisternis. Ik hoorde hen vertragen, remmen, de motor stilleggen. Dichtslaan van portieren, voetstappen op het grind, gerinkel van glazen, gerammel van potten, pannen en allerhande huisgerei, geluiden die schril opklonken op dit late uur. Na enig gescharrel gingen schimmige figuren er geruisloos met hun buit vandoor. Wagens startten opnieuw,